

Семен Абрамович

ПОЕЗІЇ

Київ

2024

УДК 82-1

Абрамович Семен

A16 Поезії. Семен Абрамович – К. : ФОП Гуляєва В.М., 2024. – 56 с.

ISBN 978-617-8181-01-7

В поезіях Семена Абрамовича закарбувався не лише безпосередній особистий життєво-духовний досвід сучасного українського інтелектуала, а й щире ліричне переживання глибинних обривів національної культури – від архетипів язичницької пори й грандіозного масиву церковного мистецтва до ризикованих експериментів модерну й постмодерністської відкритості щодо світової культурної спадщини.

Художнє оформлення автора

© С. Абрамович, 2024

«І нелукавим віримо словам...»

Поетична книга, яку ви тримаєте в руках, належить перу відомого дослідника літератури та історії культури Семена Дмитровича Абрамовича. Я знайомий з автором поезій більше сорока років, знаю і ціную його літературознавчі студії, з поміж яких особливо близькі мені гоголезнавчі. Він працює на перехресті різних культур і тому, можливо, його око уважніше й гостріше прозирає, зокрема, Гоголеві тексти. До всього, культурне перехрестя має здатність манити, спокушувати митця новизною і бажанням спробувати реалізувати себе в іншому мовному матеріалі. Звідси – вже надруковані російською і польською мовами вірші Семена Абрамовича, яким віддали шану поціновувачі поезії.

Семен Дмитрович має у доробку і збірку російськомовної прози, тож представлена книга не є творчим дебютом. В історії літератури є незбагнений феномен, коли науковці (і таких прикладів чимало в різних країнах), не полишаючи академічних досліджень, звертаються до художньої творчості й на цьому поприщі теж досягають примітних результатів.

У поезії навіть виокремився напрямок, який, періодично виходячи на передній план поетичної авансцени, привертає увагу критиків і істориків літератури. Цю поезію називають по-різному – науковою чи, як у минулому столітті, університетською, за аналогією з «університетським романом». В останні два століття побутує і поняття «університетський поет». Аналіз створених цими поетами текстів, як правило, рясніє термінами раціонального модусу сприйняття світу, що справді притаманне цій поезії. Відомі декілька каналів функціонування наукової поезії.

Перший із них – звернення до віршування з раціональною, навчальною метою – явище давнє і сягає вивчення поезики ще часів Середньовіччя, коли викладачі університетів та інших навчальних інституцій, ілюструючи тонкощі поетичного мистецтва, давали спудеям і зразки власного віршування.

Інший канал походження подібних поетичних текстів – це ліричні рефлексії над тими ідеями, якими повниться критичний погляд на історичні літературні явища, котрі перебували у полі зору вченого. Часом їхню появу провокує та актуалізує потреба діалогу з класиками, іноді витоки – в пережитому власному досвіді та такій напрузі емоцій, котра потребує візуального, матеріального втілення в мереживі рядків на папері. Поезія, в обох випадках, постає самобутнім неповторним пошуком поета-науковця, адже видобуває і знаходить смисли, які осягнути здатен лише її творець. Часом, рефлексія здатна, як і в першому випадку, підказати і, ба більше, вплинути на вибір мови і стиль викладу. Потреба самовираження, імпульс до аналітичної чіткості у з'ясуванні хаотичної природи в принципі чужих аналітиці мінливих відчуттів, а ще пошук того мовного ресурсу, який відкрив би нові семантичні відтінки Слова у незвичному для нього контексті, і визначають рецептивний потенціал «університетської поезії», котра прямо чи приховано заохочує читача до спільних відкриттів, до декодування світу людини і смислу логоса.

Одним із відгалужень «університетської» є поезія «філологічна», котра розкошує в грі з контекстами і алюзіями, охоче бавиться з ремінісценціями, декоруючи новий текст вкрапленнями лексичного і фонічного ряду, рясно використовуючи світову класику – арсенал мистецтва як такого. Найчастіше «філологічна поезія» не для широкого загалу, вона може бути камерною, оскільки спирається на пратексти і довільно оперує ними, що потребує певного знання від читача.

Інтерес до наукового пізнання особливо голосно заявив про себе у позитивістську епоху. Позитивізм, з його вірою в наукове знання і високою довірою, збурих інтерес інтелектуального загалу до науки, і поети та письменники, захоплені новими горизонтами художнього пізнання, вдалися до естетичного експерименту, тобто синтезу наукового і поетичного мислення. Досить згадати урбаністичну поезію Еміля Верхарна чи натуралістичні спостереження Еміля Золя. Однак невдовзі, вже наступна літературна доба пристала до торжества інтуїтивізму, і Анрі Бергсон, який сформулював засади інтуїтивізму і

тим означив начала модернізму, звабив уже модерністську поезію ніби повернутися до своїх витоків, заглибитись у підсвідоме і задіяти потужний ресурс чуттєво-емоційного сприйняття. І лише в середині ХХ ст. знову вибухає інтерес до науки і, відтак, до «університетської» поезії. У масовій свідомості закріпився буцімто антагонізм «фізиків і ліриків», що для поезії означало активні пошуки нових тем і відповідного їм нового лексикостилістичного декору.

Щоправда, й тут є свої застереження, бо, як сказав колись Сергій Аверінцев: «Знання історика й філолога не зараховуються поетові». Однак розвиток нової поетичної тенденції продемонстрував своєрідну автономію поетичного мислення. Більше того, поети почали думати і говорити, що це інша поезія, тож вона потребує особливої критики, яка здатна упіймати її змістовні таємниці, спробувати дешифрувати приховані коди та вибудувати смислові алгоритми.

І нарешті, третє джерело поетичного. Поезія приходить до нас, як сама знає, не питаючись. Поезія не вибирає часу появи. Вона з'являється у будь-яку пору життя. До Артюра Рембо вона прийшла у юному віці, і бунтівний характер його поетичного слова став чи не найвиразнішою прикметою його поезії. А коли він захопився бізнесом, назавжди відійшла, полишила його. А ось з Йоганном Вольфгангом Гете не розлучалася впродовж його життя і була з ним навіть тоді, коли патріарх поезії почав збиратися в останню путь. Як свідчить Еккерман, Гете «кожен день був готовий до смерті», але продовжував працювати над другою частиною «Фауста».

Поезія може прийти і на поклик погамованого емоційного кратера, що вибухає від зсуву чи тектонічного розлому, і на прохання розважливого та умиротвореного раціо. Така її всеоб'ємна і всеохопна природа. І вона наче випробовується у віршах цієї збірки, автор експериментує з поетичним словом, намагаючись максимально виявити його смислові потенції.

Саме в руслі представленої поетичної лінії знаходиться і поезія Семена Абрамовича. Тематичні горизонти цієї збірки доволі широкі. У полі зору поета не лише культурно-історичні проблеми, котрі й є головним об'єктом поетичної рефлексії, а й універсальні, екзистенційні теми. Йдеться, зокрема, про невщухаючий біль гіркоти пережитих втрат, який звучить голосом тих, хто відійшов назавжди, і лише поезія передає неповторну інтонацію живого слова. Пульсує у поетичних рядках те кожному знайоме почуття, котре не може не зачіпати: *«струн ослаблих не налаштованих // торкаюся безнадійно// може хоч тихий отой звук// нагадає твій чистий голос»*.

Поезія народжується в суголосному рухові думки і почуття, втім, вона може впасти у *«потік видінь і розливається потік прозоро»*, а може він (потік) *«лишиться марою і імлою»*, а поет відтак постане як *«поводир людських суєт і справ тутешніх»*. І тоді проллється як *«дощ з небесного ковша»*. Ці таємниці іноді переростають у літературознавчі чи навіть у соціальні проблеми: *«Чому оратор краде у поета?»*. Поезія здатна збагнути змістовні деталі добірної живописної класики, і тоді усмішка Джоконди раптом стає знаком виклику смерті, бо ж *«за тло там скелі і дороги»*, які ведуть її по життю, *«під посмішкою, литою з металу»*.

Звичайно, людина раціональної сфери відчуває потребу звернутися до міфологічного начала. Звідси Діоніс і Аполлон, які символізують органічну дихотомію стилів, що пізніше конкретизувалася в культурологічній думці – хоч би у Шиллера в його *«наївному»* і *«сентиментальному»* світобаченні, в ніцшеанській антитезі діонісійського і аполлонівського начал, прибравши у Дмитра Чижевського метафору маятника.

Раціо у віршах Семена Абрамовича заявляє про себе по-різному – в оригінальності фігуративної графіки (*«мов тінь від хмарки у летючим смутку»*), обрисах жіночого профілю (*Моя Лютеція*), проникненням *«В сфери священні // У горішній світ»*. І навіть грізне й жахливе сьогодні розірве простір вірша образом – водночас традиційним і символічним: *«Хай там негарзд зі світлом, Поки ще трива війна. Синьо-жовте лезо свічки // Чорний морок розтина»*.

Майстерно використовує Семен Абрамович як оповідні, так і класичні поетичні форми, не цураючись, разом з тим, і експерименту. Прикладом перших може бути диптих «Слов'янська теургія» – проникливий виклад вірувань дохристиянської доби, які поет чув у дитинстві.

У «Сюїті року» звичне і зрозуміле маркування явищ пори року раз по раз постає у неочікуваному ракурсі, як-от у замальовці «Осені»: *«Вже листя змучене тяжке, мов бронза, Живому дереву забракло соку. І злива тяжко, мов залізний бонза, Руйнує стрілки компаса у скоку».*

Чи не найпривабливіша грань поетичного слова цієї книги реалізується у циклі духовної поезії. Дослідники цього явища сходяться на думці, що це особлива форма існування поезії, котра різниться і формою, і змістом. На відміну від традиційної поезії, духовна не оперує емоціями високого градусу напруги, тут немає пекельних чи навіть пристрасних переживань. Її камертоном слугують літургійні піснеспіви: тихий голос благодаті, без зовнішніх ефектів і неочікуваних обертонів. Варто виділити в цьому ряді «Гімн цареві Слави», який вже назвою прилучений до конкретного жанру, тобто гімну, що славить творення світу і його Творця:

*Світло в п'яті засяяло й вельми поширилося,
й згустилося в зірки, утворивши небесне воїнство,
і небо розкинулося, мов шатро тимчасове,
і землю посеред світу Ти утвердив,
і її, безобразну й пусту, прикрасив зеленню й веселкою.*

І в духовній поезії поет апробує нові форми, прагнучи максимальної графічної виразності як засобу ретрансляції вищих смислів. Так, у вірші *«Та звізда шестикутна // славетний давидів щит»* строфа візуально відтворює обрис шестикутної звізди, а фразу *«трьома мовами написано // це ж бо Ісус цар юдейський»* розгорнуто як каліграму у формі хреста з тілом Розп'ятого. Тут у фіналі бринить особливо тремтлива нота – приречений на смертельну муку від нестерпного болю мимохіть перебирає прибитими до косої перекладинки ногами, але ця натуралістична деталь потрактована в теологічному аспекті: Христос «топче Смерть», смертю смерть попирає.

Поетичні обрії збірки Семена Абрамовича надзвичайно широкі, вірші її нагадують масштабну мозаїку, фрагменти якої формують вражаючий образ людського універсуму, яким він постає перед очима зрілого вченого і поета, котрий ніби вперше взує на цей світ і знає його високу ціну. Для цього використано старозавітний образ Пасхи (*Песах* гебраїською означає «Він пройшов <повз>») як дня, коли Господь пронісся мимо нажаханих ізраїльтян, несучи загибель їхнім гнобителям-египтянам. Бог тут є Останнім Суддею усіх вчинків твого життя, і ліричний герой голосить словами Йова, якого ще не торкнулося Боже випробування:

*Усякий день – Господня Пасха? Тож проси,
Щоби Отець пройшов повз тебе вогнесвітлом,
Щоб шурхання овець й дитячі голоси
Не знесені були отим смертельним вітром.*

Завершуючи розмову про нову поетичну збірку, хочу виказати надію, що для майбутнього читача це знайомство з «університетською» поезією Семена Абрамовича буде приємним і корисним, а ця книга збагатить наші уявлення про можливості поезії.

Павло Михеєв

Пам'яті дочки Марії

з нічого створити вірш
мовби впіймати хвилю
радіоприймача
почути і шелестіння бадилля
й зойк сурмача
що перед останнім рішучим боєм
зухвалий ущерть
й як одне одного прагнуть двоє
дитя і смерть
а здригання звуку осяде в зорі
в потік видінь
і розпливається потік прозоро
у далечінь
чумацький шлях із зірок перевесло
возу седмиця
й зірки блимають наче невесело
як хлопцю жениться
чи може усі ті парсеки і кварки
марá й імла
чи то була ти у небі хмарко
чи не була

ПОСЛАНЕЦЬ

Мірчі Лютику

Крізь камінь, ґрунт і товщі вод,
Крізь безлічі світів небесних,
Проходять, мов живий оплот,
Вирують сили безтілесні.

Поет, що тільки поводитир,
Людських суєт і справ тутешніх,
Не відчуває їхній вир,
Не впізнає свою Прийдешність.

Ти ж, сивочолий наш мудрець,
Із серцем, сповненим довіри,
Ти знаєш: всякий-бо кінець –
Лише початок щастя й миру.

І на матеріальний світ
Прозорий віршовий серпанок
Ти накладаєш, мов привіт,
Мов сяючий весінній ранок.

І в тих словах твоя душа
Тріпоче, мов метелик ніжний,
На нас, суворих, бідних, грішних,
Ллєш дощ з небесного ковша.

Навіщо вірш плететься, мов орнамент,
Коли в ужитку прозаїчне слово.
Мовби пряме воно й неначе щире,
Й прикрас не потребує аніяких.

Поезію ж сприймають як оману,
Красиву мрію, від життя далеку,
Й поет завжди вигнанець і чужинець,
Не те, що солодкоспівець-політик.

Та красномовство – прихисток облуди,
Позірна щирість, удавання правди.
Ну, а поет – він наодинці з небом,
Якому словом крученим не збрешеш.

Мовчазні хори хмар та гуркіт грому
У віршових відлунюються ритмах.
А проза скаче, тупотить, блукає
Й на манівці довірливих заводить.

Одне лише таки незрозуміло:
Чому оратор краде у поета
Його прийоми й завжди має успіх,
А риторичність – для поета вирок?

мов тінь від хмарки у летючій смутку
життя минає
мов той ховрах нори шукає хутко
як небо крає
шуліка чорний у стрімкім польоті
так ми від смерті
охоплені сліпим тремтінням плоті
між коловерті
шукаємо хоч би якоїсь шпарки
якогось схрону
ховаємось чи то в тісняву чарки
чи під закони
та клубочитись і міняти плани
нема потреби
бо кожного зі схованки достане
те владне небо

Пам'яті Юрія Попова

моя лютеціє
ти пошматована
мов жінки пікассó
безсилою пам'яттю
і я нанизую спогади
мов на вервицю буси
про гордовиті палаци
про небо кольору перлів
про демонічну грацію статуй
про сміливі очі твоїх закоханих
й зотлілий червоний вогник бажання
похопився сірим попелом
нашої розлуки
моя лютеціє

Наче глиняну грудку зминаючи в пальцях незримих,
Осінь ліпить свої симулякри з опалого листя,
А божок, геть замшілий, застигнув у рухах томливих,
Бо ідуть холоди, мов кохання кінця передвістя.
Та нехай там! Вже сліз гарячкових немало пролито.
І при дверях запряжено чорними кіньми фіакр.
Залишається стерти зі спогадів щедрого літа
Золотий симулякр.

АПОЛЛОН ТА ДІОНІС

ФІЛОСОФЕМА

Поколивай налиту склянку,
Відчуй масивність рідини
І, мов зсуваючи фіранку,
Пів склянки махом спорожни.

Було по вінця. Половину
Поглинуто, і пустота
Невідворотно в ту хвилину
В прозорій склянці нароста...

Немає пустоти! Повітря,
Те саме, що і довкруги,
Нам відкриває в небо вихід
За крихким краєм пів дуги.

Відчуй, що за повітря важча
Ота пекуча рідина,
І що поволі в темні хаші,
Додолу стягує вона.

Хто грубі речі лиш сприймає,
Осягне глибину землі.
Коли ж ти небо прихилиєш –
Золотосинь чека в імлі.

Життя – мінлива посмішка Джоконди,
Яка сама не знає, чи радіти
Митцеві, що наймає музикантів,
Аби її, сердешну, звеселили.

Не знає, чи її митець малює,
Чи то автопортрет в жіночих строях.
Чому за тло тут скелі та дороги,
А не ся звична й затишна кімната.

Не знає, чом їй суджено померти,
А ця картина буде жити вічно
У мережі сучасних технологій,
Нехай загинуть полотно і фарби.

Батьки дітей, яких у Карфагені
Живцем палили на руках Ваала,
Лице ховали у веселу маску,
Масивну маску із важкого срібла.

Отож, радіймо, їжмо і танцюймо
Під небом чорним і тисячооким,
Ховаючи непрошені ридання
Під посмішкою, литою з металу.

Душа відтак – немов коринфська бронза,
утворена в сплюндрованому місті,
де срібло, золото і мідь червона
у лютому паланні катастрофи,
як рівчаки сліпучі, звідусіль
текли й текли по мармурових сходах,
що тріскалися від страшного жару,
і на бруківці довго застигали
у золотастім і смаглявім сплаві,
коли шарами рушилися зверху
вугілля і розпечене каміння –
уламки храмів і палаців. Сліз
вже не було. Як не було й жалю
за тим життям, що раптом обірвалось,
як вузлик на пружнявій нитці Мойри...
Лише покора, вгам і забуття.

ПАМ'ЯТІ ДРУЖИНИ НАДІ

ТЕТРАПТИХ

Немає вороття минувшині ніяк,
Не ремствує, прагнучи перехилити небо,
Змінити хід світил і часу нелюдський
Спів пересилити своїм сліпучим зойком.
І косить з-між зірок усе, що є живим,
Незримий промінь, і одвічні ті жнива.

Та дещиця світла, коли стулиш очі,
Не є відбитком світла, котре назовні.
Ширяє в темряві, наче хоче в ній розчинитись,
Проте зір її наполегливо тримає
Й вона яскравішає й наближається.

Кажуть ісіхасти, що се таборське світло,
З якого Господь створив усе матеріальне.
У житіях воно – єство наше, мов гарус блакитний,
Котрий бачиш ззовні, як покинеш тіло.

А я ліплю з нього твоє обличчя.

Повітря розминá холодніі мацки
В гущáвині сльоті до скрику і судоми.
Примарна височінь на відстані руки
Пресує в надрах дощ, немов женці солому.

Так моторошні нам ті сили без очей,
Які вгніздилися між краплями туману...
Ген – при розколині гори кричить Орфей,
Немов руно живцем деруть з барана.

Се грудень в чорній мантиї юриста
Бере пiтьму безсоння в оберемок,
Сонцестояння, що перед Рiздвом,
Ще й сонцезам'я, спалах бур магнітних,
Вологую могили глибину.
Перед світанком чорна тьма сирiтства,
Й шепочеш помертвілими губами
З передчуттям занедбаного сенсу:
*Елі, Елі, ламá савахфані!*¹

¹ Передсмертний вигук Христа на хресті «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?!» (гебр., арам.) – цитата з Псалтирі (Пс. 22: 2).

Примарний квітень, сірий слиз і мряка,
І зелень зачаїлася, мов діти
Ховаються з секретами своїми.
Знесилене за зиму тьмяне сонце
Лице боїться наче показати
Й у хмари заховалося глибоко.
А до минулого немає вороття,
Й померлих тіні, мов овече стадо
На нестійкій опорі ніг тремтливих,
Тупочуть і тупочуть все назустріч
Блискучому ножеві пастуха.
Коби поринути в захмарний простір,
Де гаряче й немає ніби смерті,
Злетіть у височінь оту сліпучу...
Та Дедал вже там само, де й Ікар.

дикі бескиди безглуздої безкінечності
по яких никає збиваючи в кров босі ноги безумство
бліде чоло увінчавши вінцем із зірок
і не варто зустрітися з ним поглядом
бо підеш слідом втративши волю
воно шукає джерела пружистого й мерехтливого
в пустелі що її Бог полишив у гніві
і прокляв строптиву землю аби не давала плоду
бо полюбила жар сонця паче любові батька
яку в собі мала якою трималася
хизувалася й блищала всіма своїми потаємностями
доки парою не відійшло з її надр усе живе й вологе
тікай стрімголов з цієї долини смерті
залишивши безумству його добровільне поневірання

СЛОВ'ЯНСЬКА ТЕУРГІЯ

ДИПТИХ

як ото закрутить під ногами вихор
порохи земні й сухе листя малим смерчем
а ти ножа маєш
встроми круговерті в око
й проллється кров схованого там змія

як ото корова в хліві тяжко зітхає
переступає ногами черевом колише
і мукає нестримно бо щось їй ся робить
налляй в черепок молока домовикові
і грудку сиру доклади зверху

як ото сама собою біля тебе хвіртка
стукне пропускаючи щось незримо
й воно пронесеться по снігу безслідно
а в сусіднім дворі страшно завие собака
ховайся швидше в хату й кажи вголос
цур мене цур нечистая сило

У засіку теплім у комірчині з піччю
Дрібне й слизьке оте зерно брунасте
Жито дрімотне в котрім потаємно
Дрібні зернинки в себе увібрали
Із надр землі силу що випростує по́круч
Та жагу й вологу золотохмарного неба
Аби стати борошном білим і рум'яним хлібом
І ярить сонечко моє обійстя
Де мороги в росі немов у дрібних перлинах
А садок убрався зеленим пухом
І відступають лісові страхіття
У хащі непролазні де кубляться змії
І поринають водяні страхіття
В болотну воду темну й каламутну

НІЧНА ВОРОЖБА

Максимові Заплітному

Чорна ніч мерехтить дощем,
Мов мінливе вбрання факіра.
Й на тонкій мій сердечний щем,
Мов на вервицю, ніже звіра.

Вільні діти джунглів буття –
Хижі пуми хтивої плоті,
змії совісті вороття,
гордовитості орлик... Годі

Вам трусити моїм життям,
Полонити моє обійстя!..
Сум мій – як та голка в шиття,
Як той дощ, що збиває листя.

СЮІТА РОКУ

ЗИМА

Поглянь, як з надр розбурханої хмари,
Крізь дерева з мертвим побляклим листям,
Вирує блиск нестримний, мовби чари,
З глибин, де заметіль гніздиться в висі.

Дихання стисло й руки задубіли...
Незаперечне, як тріумфи Риму,
Мов вершники ото на конях білих,
Клубочиться по обрій військо зимнє.

ВЕСНА

Клубочиться по обрій військо зимнє,
Здригаючись від шпичок Аполлона.
Їх поле витиска зеленим димом
Під напівсонним оком Персефони.

Крізь простір хмари жайворон голосить
Сріблясто й чисто, між хрипкі боцяни...
Моріг у порохах дрібної росі
Ціхує мокрий слід копита Пана.

ЛІТО

Ціхує мокрий слід копита Пана
Траву пом'яту – велетень кашлатий
Крокує й тяжко диха, наче п'яний,
І ятрить подих груди пелехаті.

Бо Аполлонів блиск розпер легені:
Його засмаглість, стріли, всюдисущість...
Й кружальця золоті не ймуть ся в жмені,
Хоч блимають по всій зеленій пущі.

ОСІНЬ

Хоч блимають по всій зеленій пущі
Кружальця світла золотом примарним,
Хіба ж оману ту скороминущу
Статечний пан хапатиме намарно?

Вже листя змучене тяжке, мов бронза,
Живому дереву забракло соку.
І злива грузько, мов залізний бонза,
Руйнує стрілки компаса у скоку.

СТАРИЙ ІМПЕРАТОР

Роз'ятрене нутро нічного звіра
Я змушений приховувать щодня,
Й блискучу важкість царської порфіри
Зі змучених рамен удень не знять.

А ніч, бездонна і тисячоока,
Даремно владно загляда в вікно,
Бо вже мені зіп'ятися на ноги
Й поринути у хащі не дано...

ЯБЛУКО

Тамарі Севернюк

на осінній тоненькій гілці
у безмежному просторі неба
мене полишено
пóдруг моїх
познімала цупка рука господаря
а я вільна
бо чого не дістануть люди
залишається богам на радість
дощі змивають куряву
що хвилями плине знизу
вітри говорять до мене своєю мовою
і я червонію
від фебових п'янкх поцілунків
доки заблищить холодний півмісяць
і вийде на лови нічні
невблаганная артеміда

Тремтить пишнота листя золотого
На хижім вітрі осені. Відтак
Землі орбіта й зрада сонця в змові
Оту парчу міняють на мідяк.

Вже тягне з-під землі смертельним льодом,
Пташки мої у вирії давно.
А черевики збито аж до споду,
І темрява заповнює вікно.

Не зачітись у своєму схроні,
Схопивши в жмені скроні та чоло,
Бо косить дід у Кроноса короні
Усе, що народилось-проросло.

біле срібло чуприни перуна мов ясен місяць
вуста в золотих вусах мов та нора у збіжжі
з твердого дуба лице з невидючими очима
видибай боже видибай з піняви вод дніпрових
допоки тя не розтрощило об брили порогів
хіба може винесе бористен на простір моря
безмежна синь під купами хмар до яких ти скочиш
і обріши кудлатою бородою вітрами
їх поженеш обвитий блискавками й громами
і зватимуть тя відтак кроніон хмарогонитель
шануватимуть у виді бовванів мармурових
розфарбованих ретельно у кольорі яскраві
а поночі обертатимешся тисячооким
вартовим усіх страшних і потаємних учинків
якби ото смутним передчуттям Бога Живого

Віталієві Колодію

Немає, Пане Боже. сліз,
Немає й гніву.

Утім, хай голуб вже й приніс
Твою оливу,

Проте немає й каяття,
Ані благання.

Змиває із землі життя,
Немов сміття,
Вода глуха.

Немає до синів гріха
Ні співчуття, ані питання.

Суди, Владико, в небесах,
Як воно треба.

А я в зотлілі порохи
Втуплю очей вогні сухі
Під темним небом.

СУМ'ЯТТЯ

Усякий день – Господня Пасха? Тож проси,
Щоби Отець пройшов повз тебе вогнесвітлом,
Щоб шурхання овець й дитячі голоси
Не знесено було отим смертельним вітром.

А всяка ніч лиха, мов Гефсиманський сад,
В якому без вини, в кривавім поті страху,
Чекаєш променю, що поповзе по даху
Цілунокм Юди, і не зробиш крок назад.

Запалю, немов у церкві,
Ясну свічку. Чорна ніч.
Пропонуються зі смертю
Діалоги віч-на-віч.

Пропонується тотожно
Зважить світло та імлу
І спокійно, переможно
Заирнути в очі злу.

Хай там негаразди з світлом,
Поки ще трива війна.
Синьо-жовте лезо свічки
Чорний морок розтина.

ПСАЛЬМА ПОКАЯННА

Хіба ж мої очі – бездонне море?
Звідки узяти сліз?

Я – мов та кузька, що проміж зорі
Зліта́, коли палять хмиз.

Немов той птах, що в бурю під браму.
Тріпочучи, мостить тлуб.

Немов відтворений малярами
Господнього Тіла труп.

Псалтирі плачуть тремтливі струни...
Твій я, Господь, або чий?

То ж втримай вогненне древо перуна
В могутній руці Своїй!

МОЛИТВА

Марії Чікарьковій

У темнім плинні вод безмірних,
Поблизу славного Магрибу,
Як пишуть в книгах достовірно,
Живе дводихаюча риба.

Вона мигтить легенько й рівно
Між вістрь зірок і восьминогів.
Планктон, густий, смачний, поживний, –
Усе, про що прохає Бога.

І в цій глухій абракадабрі
Не пролунає зойк шалений.
Й сповільнено крізь риби зябра
Тече потік води зелений.

Та в мить, коли, мов лик сатрапа,
Білясто-велетенським треком,
Злякавши метушливих крабів,
Постане раптом небезпека, –

Вона раптово вгору скоче
Крізь товщу вод, мов та ракета,
Мов квітка волі, затріпоче
Над царством темряви бешкетним.

Облитая сліпучим світлом,
У піні струменів, як в танку,
Ковтає жадібно повітря
Легенями аж до останку.

І – знову телепне у море,
І грузько в дно занурить тіло...
Мов по чарчині бренді торі,
Навколо зирка очуміло.

Та в тим марінні відчуває:
Господь, змістивши звичний вектор,
Тебе, мов ті рядки, читає
Ще не закритого проекту.

ПИЛИПІВКА

Склався в хвилі весь Дністер – бо зимно!
Небо вкрила сіра бавовна.
Чорні дерева у білім димі –
Саван літу, пристрасті любовній...

Дні лихії, темні, швидкоплинні,
Збита мова, в бруді грузнуть ноги...
Та в ночі засяє неодмінно
Віфлеємська зірка, Око Бога.

у чорних позакосмічних надрах де ми свої долі тчемó
у мойр позичаючи їхнє єдинеє око
в якому фокус всебачення наче смок
димом палить на білім папері письмо
де пророкові так одиноко

щирить хтивую пашу лаванове божество
врубаючи кімвали тимпани і барабани надії
вивертаючи мов рукавицю звичне єство
і гучно уславлюють хори чуже торжество
бо видано заміж обманом немилую лію

які ж ви щасливі сьогодні і батько і доня старша́
бо й вам перепала іскра з отої любові ватри
з тріскоту й палаючих бризок лою пожертви-книша́
тихше народжується попри гіркої образи шаль
сліпучеє світло у чорних позакосмічних надрах

Заграва – мов пуп'янка дивної квітки,
котра закриває сапфір стратосфери.

А далі за ними – незлічений космос,
у чорній безодні зірок мерехтіння...

А що ж за кордоном фізичного світу?
Чи з певної точки – вже й Царство Небесне?

Немає там простору ані тяжіння,
немає предмету, ваги й навіть часу.

І, як електрон, перемінений в поле,
втрачає усяку там корпускулярність,

свідомість твоя, мов метелик тендітний,
шкарлупу тверду і колючу розсуне,

і з гусені мертвої, начебто з гробу,
сліпучим тремтінням спрямується владно.

Сніжинка пурха над океаном,
Як міради її посестер.
Але тяжіння земне невблаганно
Нищить кружляння вільне ущерть.

Тягне сніжинку в глибокі води,
Де височіні холоду брак.
Хрустке мереживо блідого льоду
Краплею з неба стало б відтак.

Вода ж оповита сонцем і вітром,
Над океаном пашить тепло...
Й крихка прозора зірка в повітрі
Розчиниться вмить, якби й не було.

та
звізда
шестикутна
славетний давидів щит
за структурою є сніжинка з неба вона привіт
ловлять її рукою й тане вона від тепла
де ж бо вона поділась
отуточки лиш була
а небо все посилає нові та нові зірки
в руки наші гарячі немов на проїзд квитки
і дратує до краю безмежня ця сльота
й сльозиною застигає
зірка мала
ота

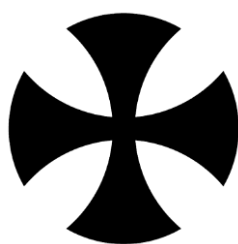
трьома мовами написано
це ж бо ісус цар юдейський
голова
у вінці
з терну
кров'ю
залита
рамена розіп'яті в судомі нестримної муки
і пробито зап'ястя грубо кутими цвяхами
а те тіло
змучене
скручене
болями
з дірою
засохлою
в ребрі
коліна
безсило
звисли
й ступні на косім приступку
бо мав ногами перебирати
від болю
рятунку
шукаючи
топчучи
смерть

ГІМН ЦАРЕВІ СЛАВИ

Сину, перед усіма віками народжений,
Споконвічне Слово, що вийшло з вуст Божих,
яке в надрах Премудрості Божої виникло,
і коли творило сей Всесвіт,
Єство Батьківське поширюючи,
Воно назовні нічого не виявило, окрім глухої безодні.
Й було це слово «Амінь», яке дало плоть усьому.
Світло в пільмі засяяло й вельми поширилося,
й згустилося в зірки, утворивши небесне воїнство,
і небо розкинулося, мов шатро тимчасове,
і землю посеред світу Ти утвердив,
і її, безвидну й пусту, прикрасив зеленню й веселкою.
Пишнота Божа відбилася в морі безмежному,
і в горах, чиї верхи сяють снігом чистим
перед зіницею сонця й оком місяця.
І Рай утвердив межі Євфратом і Тигром,
і звірів усяких мирними й лагідними сотворив,
і чоловіка з пороку земного підніс, щоби він відтак
володарем був усьому творінню іншому.
Заповідав утім людям не їсти з дерева заповітного,
аби оберіглися від смерті й тліну.
І ширяв Духом Святим, де хотів, наче вітер.
О, любий Ісусе Людинолюбцю!

ПОКАЯНИЙ НАШО

Написано в Чернівцях
у березні 2022 року

ЧЕРНІВЕЦЬКА ЄПАРХІЯ

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

ЄПАРХІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ

58000, Україна, Чернівці вул. Якоба фон Петровича, 20

EPARCHY OF CHERNIVTSI

UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH

EPARCHY ADMINISTRATION

20 Yacob von Petrovych str. 58000 Chernivtsi, Ukraine

Вих. ЧЄ 2023/81

29 липня 2023 року Божого

Курія Єпископа Чернівецького

м. Чернівці,

Шлях до спасіння лежить через віру в Ісуса Христа – Спасителя, який будучи Божим Сином прийняв людську природу і став досконалою людиною, будучи безгрішним. Натомість ми, люди, уражені гріхом і є схильні впадати у нього. Правдиве усвідомлення нашої слабкості і уповання на Господа супроводжується покаанням. У смиренні ми визнаємо свою недосконалість, у покаянні просимо Бога прощення за наші гріхи і у Євхаристії приймаємо Тіло і Кров Ісуса Христа на спасіння, освячення і скріплення наших духовних сил.

Даний покаяний канон буде корисний для духовного читання, молитви, роздумів. Нехай осмислення біблійних прикладів покаяння спонукає кожного до власного глибокого навернення.

Благословляю для приватного вжитку.

Йосафат
Йосафат
єпископ Чернівецький

о. Михайло Паньків

канцлер

Рецензія на «Покаянний канон»

авторства п. Семена Абрамовича

Покаянний канон авторства п. Семена Абрамовича відображає поетичну майстерність та глибоку богословську обізнаність Автора. Даний твір можна окреслити як поетичний канон у прозі, тобто літературний переспів богослужбового канону. Структура твору, а також його внутрішнє упорядкування, вказує на ексклюзивність даного канону і виокремлює його з групи класичних літургійних канонів, які входять до складу церковних богослужінь, або використовуються вірними у приватних молитвах.

Класичний богослужбовий канон складається з 9 пісень, даний канон з 10. У богослужбовому каноні 9 пісень є переспівом відповідних 9-ти біблійних пісень, у покаянному каноні теми ірмосів хоча і базуються на біблійних сюжетах, не є переспівами біблійних пісень. Для звичного канону характерна однакова кількість тропарів у пісні, а також приблизно однаковий обсяг тексту, тоді як у представленому каноні зустрічаються 3 або 4 тропарі, а обсяг тексту різниться. У богослужбовому каноні використовується один молитовний стих, який повторюється перед тропарями, тоді як у представленому творі є нехарактерна для канону вставка «Господи, помилуй!», що у звичному каноні виконує роль молитовної відповіді на прошення Малої ектенії. Також молитовне звернення «Пресвята Богородице, молися за нас!» не є характерним для богослужінь візантійської традиції, які надають перевагу молитовній формі «Пресвята Богородице, спаси нас!».

Підсумовуючи, необхідно ствердити унікальність Покаянного канону як чудового літературного твору, натхненого класичними богослужбовими канонами. Автор розкриває свій поетично-богословський геній у рамках твору, який пронизаний біблійними алюзіями і теологічними осмисленнями. Даний твір можна пропонувати вірним для духовного читання, або для використання у приватній молитві із чітким зазначенням літературно-поетичного характеру Покаянного канону.

О. Михайло Паньків

Читець:

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

ІРґЮС

перший

Слава Тобі, Життеподавче Христе, перед віками народжене Слово Боже! Ти відділилося від уст Отця, узяло повноту любові від Духа Святого, й виникли з нічого незлічені небесні простори, а в них мерехтливі свічада зірок. Господь з небуття визволив буття, таємниче породив, мов дитину улюблену, світ тілесний.

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Та попустив Бог народитися й Злу, дав йому велику силу, щоби воно наприкінці знемоглося і явило ницість свою.

Де ж мій блаженний Едем поміж ріками повноводними, в якому лев обіймався з оленятком, де повітря дихало спокоєм і любов'ю?

Господи, Ти дав мені свободу обирати між Добром і Злом, та слабкий я, потерпаю в спокусах і безумно бунтую проти Творця свого!

Місцем прекрасним, даним Тобою, я знехтував і прихилив до шипіння зміїного вухо своє! Гостинно до житла мого запросив я дітей сатани, й заглумив ворог саму пам'ять про той сад життя, що Ти мені, Господи, у спадщину дав!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРЖОС

Другий

Вигнанець з раю, в шкурі звірячій, обертає Каїн заздрісне око на брата свого й ладен вбити його без провини. Де райська лагідність, де захист і безпека? Тріпоче серце моє, й прагне повернення любові Твоєї, котрою я знехтував. Нехай же почую голос Твій, мов стомлений літами Авраам, і скажу: Ось я, Господи! Дай же мені новий рай, землю квітучу з прозорими водами, солодкими для спраглих вуст!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Ні, не втримався я, жалюгідний, у землі своїй, рушив до Єгипту, тюрми народів, де для слухняних рабів кипіли казани з м'ясом. Образивши Бога Нетлінного, на раба власного черева неситого перетворився я!

Хто шукає прихистку в ворога, заплатить життям синів своїх. Скільки ж їх узяла товща темних вод смерті! О. непросто вирватися з пащі крокодилової, втекти від люті фараона! Та вщухла гордовитість гонителів під посланими Тобою смертоносними водами моря!

Обрав Ти мене, недостойного, зарахував до воїнства Твого, й одягнув, мов бронєю міцною, уставами Твоїми. Сонце, по слову вождя мого Ісуса Навина, зупинилося над полем бою, аби при світлі дня закінчилося остаточно нищення ворогів Твоїх! Переможна пісня Дебори линула услід решті їхній, що втікала від вістря мечів наших!

Читець:

ІРЯУС

третій

Господи, суд по правді заповів Ти нам! І народ мій тримав його, як віддана Рут. Та, мов у батька Товітового, сліпота затьмарила очі його. Знехтували ми любов'ю Отця Небесного й забажали собі вередливого царя земного. Владою неправедною змучені ми стали; чужинські володарі, мов лихий Аман, прагнули стерти нас на порох. Кричали ми від болю, як Йов, не розуміючи, що випробовує нас Бог, як випробовують золото ядучою кислотою. Але осліплими очима блимнула відтята мечем Юдити голова загарбника Олоферна, і збадьорився народ Твій!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Як Давид, переможець велетня Голіата, скрикнув з глибин душі народ Твій: Помилуй мене, Боже, по великій милості Твоїй, і по множеству щедрот Твоїх очисти беззаконня моє!

І через премудрого Соломона, дитя миру, красу дому Твого усвідомив я!

Забуяла була вільна земля наша, прикрасилася ліліями польовими, золотим збіжжям, тяжкими гронами темного винограду!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРМОС

ЧЕТВЕРТИЙ

Та недовго слабка людина витримує випробування щастям. Через пророків попереджував нас Дух Твій, щоби ми не давали зрости неправді. Одначе пророків Твоїх ми зневажили, за безумців мали обранців Твоїх. Спокусилися ми, мов невибагливий Ісав, віддали за червону юшку, юшку кольору землі грішної, з котрої узято було плоть для ветхого Адама, первородство своє. Царям нечестивим вручали ми долю нашу, й мерзенних ідолів поставили в домі Твоєму.

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

І опоїв був Вавилон, велика блудниця, вином блуду свого народ наш, як і багато інших народів світу. До всіх облудно простягала руки підступна столиця гріху, спокушуючи ласкою своєю, але насправді прагнула вона лише смоктати кров народів світу, бо їхнім стражданням і приниженням насичувалися заздрісні очі її та несита утроба її!

Ревність щодо Дому Твого розривала серце пророків Твоїх. Побачили вони в присмерку прийдешнього вогні пожеж, почули брязкіт смертоносної зброї, жажнулися долі осліплого народу свого.

Але блудна дитина більшого жалю гідна, ніж мудра. Сказано було пророками, що поставить Господь серед повені відчаю Спасителя, який понесе тягарі наші й вилікує наші хвороби. І, хоча вбито буде Його дітьми нашими, й чорнота могили візьме Його, однак Смерть не матиме влади над Ним.

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРґЮС

п'ятий

Я знищив у серці своєму красу Дому Божого, мов нечестивий язичник Антіох Епіфан, запровадив у ньому ідолослужіння, і, мов зрадник-первосвященик, чужинське ім'я собі взяв. Як і багато хто з народу мого, похитнувся я й віддано служив насильникам. І потьмарилося сонце наше, густі, темні хмари обклали небо, блискавки й громи віщували гнів Божий. Відчай і зневіра, мов підступні, слизькі плазуни, помалу проникали в душі наші.

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Здавалося, що настав кінець мені й народові моему, що його віру, мову й державу чужинець прагнув знищити. Сміявся з нас він нахабно і казав: відтак ми один народ, одна мова, одна віра, чого ж бо ще вам треба?

Та, мов іскра в пригаслій ватрі, роздмухався праведний гнів людей Божих. І з шумом посунулася під ударами Макавеїв влада чужинців, мов зотлілий очеретяний дах, з нашого дому, і розсипалася гнилими порохами.

Грішникові вказано шлях до спасіння, лиходієві відкрито можливість покаяння, хворому дано надію одужати. Бережно бере чоловік гострого меча, як торкаються обличчя коханої поцілунком; оперезається він поясом надії й щитом віри закриває себе, обранця, від підступів зла.

Боже, яви силу Свою, Боже. віднови, мов молодий зелений гай, душу мою, зціли рани народу мого, прихили вухо своє до покаяння нашого!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРґУОС

шостий

Усе ж обрав я був, немудрий, з братами моїми нове рабство, знову пішли ми під руку кесаря, віддали свободу свою звіру хижому. Поставлено було чужинцями над нами лютого Ірода, для якого ми були порохом на вітрі. Та милостивий Ти до блудних дітей Твоїх: народився Син Божий, Бог у плоті чоловіка, аби спасти люд свій весь. Ні, не шкодував дітей наших ворог, як не пошкодував Ірод сорока тисяч хлопчаків у Вифлеємі. І здригнулося серце моє й заводало до Бога вкотре: помилуй мене, Боже!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Боже, дай мені сили відігнати спокуси пекельні, як відігнав сатану Господь! Відкрий очі мої, щоби я побачив світло велике, щоби посеред тіні смертної воно засяяло!

Охорони нас, Боже, від ворога безумного, котрий прикидається братом нашим, виправи ушкоджену диявольською злобою людську природу, воду повсякденну на весільне вино радості перетвори!

Простягни руку Свою до принижених та вбогих, до юдея й самаритянина, до філістимлянина й римлянина, до сирійця й русича, щоби єдиним устами і єдиним серцем прославляли ім'я Твоє!

Нехай наблизиться Царство Небесне, мов сяюча безодня, і хто прив'язаний до багатства земного більше, ніж до правди Божої, нехай устрашиться того сяйва!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРґЮС

сьомий

Господи, пристрасті мої – немов шалений біг до прірви брудних свиней, у котрих вселилися демони! Мов суха смоківниця, черства й безплідна стала душа моя! Поможи Боже, мені, маловірному, пройти по хвилях розбурханого моря, немов по битому шляху! Щоби мені їсти Пасху з Господом у Єрусалимі, місті Його, й вітати Царя свого, мов закохана Суламита Соломона. Покарай лицемірство й заздросці, що сплели гадюче кубло у місті святому!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Не хочу я стати Юдою, який вказав ворогам на Вчителя свого поцілунком зради!

Господи, усе ж таки це й я зрадив Тебе у Гефсиманському саді, серед отих старих олив у мерехтінні місячного світла!

Господи, це ж я дзвенів торбинкою зі срібняками, що ними заплатили міні за Твою пречисту кров! І страшно та невблаганно хилить до мене гілля своє осика!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРґЮС

Восьмий

Вберуся на чорне, теплим попелом посиплю голову мою, піду до пустелі безводної, де люта спека, немов у геєні. Гарячі порохи

пектимуть ноги мої, каміння розпечене буде мені за притулок, немов вогневе шатро, розгорнеться наді мною небо. Та дошкульніший вогонь, що палає в душі моїй, душі зрадника! Печуть незримі рани мої зап'ястя й ступні, палає рана під ребром, не витримує серце розпуки! Поділися зі мною болем Твоїм і страждання Твого частку вділи мені, Господи, аби спокутуваний був великий гріх мій!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Наближається Пасха Господня, а я загруз у буденності! Пасха Господня, а я ковзаюся в бруді!

Сонце усе сильніше грає, і дедалі пишніше квітне назустріч Господеві Творцю земля, а я перебуваю у пекельній темряві!

Боже, якщо хочеш, очисти мене – не через заслуги мої, а з повноти ласки й милосердя Твого!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРМОН

ДЄВ'ЯТИЙ

Вирує смертоносна пошесть над світом, і уста мої зсохли ся під тканиною, котрою відгороджую себе від небезпеки. Ховаюся під землею, бо оскаженілий ворог, мов летючий змії, сипле смерть на голови наші. Та бачу, як плине променистим сяйвом Дух Божий на своїх обранців, і чую над простором землі, мов шум вод могутніх, многоязике й палаюче слово Твоє! Я ж, тяжковустий, перебуваю осторонь, і мовчить заціпеніла в сумнівах і тривозі душа моя! Відкрий мій слух, щоби стала зрозуміла для мене таємниця

об'явлення Твого, відкрий мої засохлі вуста, щоби живий вогонь слова Твого ринув з губ моїх!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Храм Господній височить, немов ковчег спасіння, серед розлюченого моря бурхливого, й ані чумне віяння, ані напади залізних птахів війни не зруйнують твердині його!

Відкрий мені, Боже, двері того ковчега, не лиши мене посеред повені необорної, мене, самотного й нерозкаяного перед гнівним обличчям Бога мого!

Я зогрішив гордовитою думкою своєю, пихатим серцем моїм, сам себе підносячи над нужденним братом моїм, котрий чекав від мене простягнутої руки!

Роздери, Господи, пелену гріху мого, й дай мені чистим серцем спокутувати провини мої!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Читець:

ІРМОС

ДЕСЯТИЙ

Був ясному світові початок, та закінчиться він в руці Божій. Ходжу я, людина смертна, плутаними стежками земними, але прийде колись і пора зробити останній крок у безвість. Не приховай від мене світла розуміння, віри у призначення моє не позбав мене! До Суду Твого з радістю лине душа моя, й страх розсіюється надією на Тебе! Безмежна й глибока пільма гріху мого, але світло згори, мов блискавка від краю до краю небес, знищить темноту, й постане перед оком Твоїм не лише беззаконня моє, а й непохитна любов до

Тебе! Пом'яни, Боже, довіру нашу й не засуджуй змучене власною марнотою Творіння Твоє!

Лик:

Господи, помилуй!

Читець:

Тропарі

Проминула зима тривоги нашої, настала у громах і блискавках весна Суду Божого, народження нового світу!

Діва з Немовлям, високо піднеслася в небо на світлому місяці, врятувала Вона Дитя Своє від змія древнього, від дихання вогненних надр злоби!

Врятуйте ж і мене, світлі сили небесні, від тягаря смертної ноші, що його склав я на свої рамена через безумство своє!

Лик:

Господи, помилуй! Пресвята Богородице, спаси нас!

Алилуйя, алилуйя, алилуйя, Слава Тобі, Боже!

(тричі)

Господи, помилуй!

(тричі)

Слава Отцю і Сину і Святому Духу і нині, і повсякчас і на віки віків!

Амінь!

ЗМІСТ

Павло Михед. «І нелукавим віримо словам...»	3
з нічого створити вірш	6
Посланець	7
Навіщо вірш плететься, мов орнамент...	8
мов тінь від хмарки у летючій смутку...	9
моя лютеціє...	10
Наче глиняну грудку зминаючи в пальцях незримих...	11
Аполлон та Діоніс	12
Життя – мінлива посмішка Джоконди...	13
Душа відтак – немов коринфська бронза	14
Пам'яті дружини Наді. Тетраптих.	16
Примарний квітень, сірий слиз і мряка...	17
дикі бескиди безглуздої безкінечності	18
Слов'янська теургія	19
У засіку теплім у комірчині з піччю...	20
Нічна ворожба	21
Сюїта року	22
Старий імператор	24
Яблуко	25
Тремтить пишнота листя золотого...	26
біле срібло чуприни перуна мов ясен місяць	27
Немає, Пане Боже. Сліз...	28
Сум'яття.....	29
Запалю, немов у церкві...	30
Псальма покаянна	31
Молитва	32
Пилипівка	34
у чорних позакосмічних надрах де ми свої долі тчемó...	35
Заграва – мов пуп'янка дивної квітки...	36
Сніжинка пурха над океаном...	38
та зізда шестикутна славетний давидів щит...	39
тьрьома мовами написано	40
Гімн Цареві Слави	41
Покаянний канон	42

Семен Абрамович

П О Е З І Ї

Надруковано з макета замовника

Підписано до друку 20.02.2024р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.

Ум. друк. арк. 3,3.

Наклад 50 прим. Зам. № 57237

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 6205

Друкарня ФОП Гуляєва В.М.

Київська обл., м. Обухів, вул. Васильківська, 2а

drukaryk.com